

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/131/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214010143
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4214010143.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci obžalovaného Z. F. , pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ (§ 138 písmeno h/) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného Z. F. proti rozsudku Okresného súdu Komárno (ďalej len „súd prvého stupňa“) z 02.10.2014, sp. zn. 3T/32/2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 22. januára 2015, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1, písmeno b/, písmeno d/, písmeno f/ Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku s a

obžalovaný

Z. F. , narodený XX.XX.XXXX v M., trvale bytom

M., I. číslo XXXX/X,

podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Komárno z 25.03.2014, sp. zn. 2Pv 494/11/4401-34, pre skutok právne posúdený ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ (§ 138 písmeno h/) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že:

dňa 12. augusta 2011 v čase okolo 13.50 hod. v obci Vírť v areáli spoločnosti RA Transport s.r.o., počas cúvania ťahačom zn. F., EČ: M. XXX N. s pripojeným návesom zn. M. EČ: M. XXX Q., na voľné parkovacie miesto medzi ďalšími odparkovanými vozidlami, zadnou ľavou časťou návesu zachytil tam sa nachádzajúceho maloletého R. H., nar. XX.XX.XXXX, ktorého pritlačil k bočnej časti vedľa parkujúcej kamiónovej súpravy, v dôsledku čoho tento utrpel obojstranné pomliaždenie pľúc s prederavením a odumretím jej časti, sériovú stratovú zlomeninu siedmych rebier vľavo, poranenie podpazušnej tepny vľavo, zlomeninu tretieho až piateho trňovitého výbežku hrudných stavcov, opuch mozgu, rozsiahle devastačné poranenie mäkkých častí hrudníka vľavo, pomliaždenie srdca, z uvedených zranení sa liečil a bol práceneschopný najmenej do 8. augusta 2012,

pretože skutok nie je trestným činom.

o d ŏ v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa konajúci samosudcom napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného Z. F. (ďalej len „obžalovaný“) vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ (§ 138 písmeno h/) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa 12. augusta 2011 v čase okolo 13.50 hod. v obci Virt v areáli spoločnosti RA Transport s.r.o., počas cúvania ťahačom zn. F., EČ: M. s pripojeným návesom zn. Kögel EČ: M. na voľné parkovacie miesto medzi ďalšími odparkovanými vozidlami, zadnou ľavou časťou návesu zachytil tam sa nachádzajúceho maloletého R. H., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „poškodený“), ktorého pritlačil k bočnej časti vedľa parkujúcej kamiónovej súpravy, v dôsledku čoho tento utrpel obojstranné pomliaždenie pľúc s prederavením a odumretím jej časti, sériovú stratovú zlomeninu siedmych rebier vľavo, poranenie podpazušnej tepny vľavo, zlomeninu tretieho až piateho trňovitého výbežku hrudných stavcov, opuch mozgu, rozsiahle devastačné poranenie mäkkých častí hrudníka vľavo, pomliaždenie srdca, z uvedených zranení sa liečil a bol práceneschopný najmenej do 8. augusta 2012.

Za tento prečin súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil obžalovanému podľa § 157 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona (po zistení poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno j/ Trestného zákona a nezistení žiadnej, v § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, výkon ktorého podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona podmienenečne odložil určiac podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona skúšobnú dobu na osemnásť mesiacov a podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere šesťnásť mesiacov.

Ďalším výrokom napadnutého rozsudku súd prvého stupňa podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku odkázal poškodenú UNION, zdravotná poisťovňa, a.s. Bajkalská číslo 29/A Bratislava (ďalej len „poškodená právnická osoba“) s ňou uplatneným nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Napadnutý rozsudok bol obžalovanému, jeho obhajkyňi, poškodenému, jeho zákonnej zástupkyňi a prokurátorky Okresnej prokuratúry Komárno (ďalej len „okresný prokurátor“) oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 02.10.2014 (poškodenej právnickej osobe bol oznámený doručením jeho rovnopisu 24.11.2014), ihneď po ktorom oznámení, teda včas, podal obžalovaný odvolanie smerujúce proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 25.11.2014.

Obžalovaný v písomných dôvodoch takto riadne a včas podaného odvolania zdôraznil, že sa necíti byť vinným zo spáchania v prejednávanej veci zažalovaného skutku, pretože neporušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona, a to ani tú, ktorá je ustanovená v § 4 odsek 1 písmeno g/ a § 22 odsek 2, odsek 3 zákona číslo 8/2009 Z.z. o cestnej premávke (a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ďalej len „Zákon“), podľa ktorých je vodič povinný pribrať potrebný počet spoľahlivých osôb a na ten účel ich náležite poučiť len ak to vyžaduje bezpečnosť cestnej premávky a okolnosti, najmä nedostatočný rozhľad. Z výsledkov v prejednávanej veci vykonaného dokazovania, predovšetkým z kamerového záznamu a zo znaleckého posudku podaného Ing. T. V. nepochybne vyplýva, že pred tým, ako začúval na parkovisko vyhradené pre parkovanie kamiónov v areáli svojho zamestnávateľa, obžalovaný vystúpil z vozidla, aby sa presvedčil, či sú splnené všetky podmienky na bezpečné zaparkovanie a až keď sa o tom presvedčil, chcel s vozidlom zaparkovať na miesto na to vyhradené. Z dodatku tohto znaleckého posudku nepochybne vyplýva, že parkovaciemu manévru venoval maximálnu pozornosť a bez jeho zavinenia počas neho na parkovacie miesto prišiel poškodený. Obžalovaný zdôraznil, že on nemôže niesť zodpovednosť za to, že rodičia poškodeného zanedbali o neho starostlivosť (matka si myslela, že je u starých rodičov a otec, ktorý ho na parkovisko kde

nemal čo robiť, vzal, považoval za dostačujúce, keď mu povedal, aby sa po areáli, kde jazdí veľa áut, nepohyboval, avšak na neho nedohliadal ani nemal vedomosť, kde sa v čase v prejednávanej veci zažalovaného skutku nachádzal), pričom aj podľa názoru znalca bolo možné nehode zabrániť, ak by otec poškodeného bol na neho dohliadol a svoje rodičovské povinnosti nezanedbal už tým, že ho na pracovisko vôbec priviedol a potom na neho nedával pozor (čo samozrejme nemohol, pretože musel pracovať). Obžalovaný tiež upozornil, že k nehode nedošlo v cestnej premávke ani na účelovej komunikácii, ani na mieste slúžiacom komunikačným účelom, ale na mieste určenom na parkovanie, kde mal na to dostatočný rozhľad aj miesto, o čom sa dopredu presvedčil. Svoje odsúdenie (zvlášť potrestanie trestom zákazu činnosti) napadnutým rozsudkom považuje obžalovaný za všetky tieto dôvody (ale aj vzhľadom na svoj doterajší život, vek a preukázané disciplinované správanie sa v cestnej premávke) za nespravodlivé a preto Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie s tým, aby sa zaoberal aj zanedbaním povinnosti zo strany rodičov poškodeného a po dôslednom zvážení všetkých okolností prejednávanej prípadu vo veci znovu rozhodol.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu mala za to, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci správne zistil skutkový stav veci, pochybil však, keď právne posúdiac v nej zažalovaný skutok aj podľa § 157 odsek 2 písmeno a/ (§ 138 písmeno h/) Trestného zákona zodpovedajúcu mu okolnosť do neho nepremietol, ale vysporiadal sa s tým iba v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorú chybu však podľa jej názoru je možné v odvolacom konaní napraviť. Považujúc za zákonný a správny aj výrok o treste napadnutého rozsudku mala za to, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné a v konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhla postupovať podľa tohto jej vyjadrenia.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu pridriavajúc sa písomných dôvodov za obžalovaného odôvodneného, proti napadnutému rozsudku podaného odvolania, mala za to, že sa súd prvého stupňa nevysporiadal so skutočnosťami významnými pre rozhodnutie a preto sú splnené podmienky na postup podľa § 321 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku; v konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný sa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu pripojil k vyjadreniu aj ku konečnému návrhu svojej obhajkyne.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd, ktorému súd prvého stupňa predložil prejednanú vec (v ktorej bola obžaloba podaná 25.03.2014) na rozhodnutie 15.12.2014, v rámci rozsahu revíznej povinnosti vyplývajúcej mu z citovaného ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku iba na základe včas obžalovaným podaného odvolania preskúmal výrok o vine, výrok o treste a výrok o náhrade škody napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolanie obžalovaného smerovalo, ako aj konanie všetkým týmto výrokom predchádzajúce a to aj v rozsahu zistenia prípadných chýb, ktoré by mohli odôvodniť podanie dovolania z niektorého z dôvodov uvedených v § 317 odsek 1 Trestného poriadku (aj takúto, ďalej uvedenú chybu vo výroku o náhrade škody zistiť).

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti a v jej rozsahu odvolací súd predovšetkým zistil, že v konaní predchádzajúcom obom týmto preskúmaným výrokom napadnutého rozsudku sa súd prvého stupňa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb, ktoré by boli porušením ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci alebo právo obhajoby (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku).

Vzhľadom na vyššie uvedené prieskumné zistenie sa preto odvolaciemu súdu javí nezrozumiteľným na jeho verejnom zasadnutí prednesené vyjadrenie obhajkyne obžalovaného o splnení podmienok na postup aj podľa § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku, zvlášť keď navyše ani nebolo odôvodnené žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami, okolnosťami alebo právnymi úvahami, ktoré by ho mohli opodstatňovať.

Plnením svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti odvolací súd ďalej zistil, že dokazovaním vykonaným v prejednávanej veci na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa boli objasnené všetky skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, písmeno c/, písmeno d/, písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie predovšetkým o vine obžalovaného (ale aj o ukladanom mu treste), tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 2 odsek 10, odsek 11 Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku).

Z dôvodov vyššie uvedených skutkové zistenia, ktoré mal resp. mohol mať súd prvého stupňa v prejednávanej veci za preukázané, podľa názoru odvolacieho súdu mohli vychádzať z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedať tak kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku, avšak iba za predpokladu, že by súd prvého stupňa k nim dospel po vyhodnotení jednotlivých dôkazov v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku (teda predovšetkým jednotlivito aj v ich súhrne a nepochybne aj podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu), ako aj jedného z pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 4 Trestného poriadku (v ktorom je upravená prezumpcia nevinu a ktorým je pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“), čo však podľa názoru odvolacieho súdu evidentne neučinil.

Aj (a predovšetkým preto) v odôvodnení napadnutého rozsudku (ktoré v tomto smere nie je ani v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku), súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu neuviedol žiadne, z ďalej uvedených dôvodov relevantné skutočnosti majúce podstatný vplyv a význam osobitne pre rozhodnutie, či v prejednávanej veci zažalovaný skutok má znaky trestného činu a či ho spáchal obžalovaný, ktoré vzal za dokázané, a ani dôkazy, o ktoré takéto svoje skutkové zistenia oprel, a ani ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného, pričom s jeho úvahami, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku), rovnako ako s právnymi úvahami ktorými sa spravoval pri posudzovaní dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného (§ 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku), sa odvolací súd z ďalej uvedených dôvodov nestotožňuje.

Podľa § 8 Trestného zákona trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 16 Trestného zákona trestný čin je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel'

- vedel, že môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí (písmeno a/), alebo

- nevedel, že svojim konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, hoci o tom vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol (písmeno b/).

Podľa § 123 odsek 1 Trestného zákona ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie akékoľvek poškodenie zdravia inému.

Podľa § 123 odsek 3 písmeno i/ Trestného zákona ťažkou ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou je porucha zdravia trvajúca dlhší čas.

Podľa § 138 písmeno h/ Trestného poriadku závažnejším spôsobom konania sa rozumie spáchanie trestného činu porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatel'ovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona.

Trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona spácha, kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví a potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až dva roky.

Podľa § 157 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 420 odsek 2 Občianskeho zákonníka škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na takúto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

Vo vyššie uvedených súvislostiach považuje odvolací súd za potrebné predovšetkým uviesť, že v prejednávanej veci zažalovaný skutok (zhodne s obžalobným návrhom okresného prokurátora) opísaný aj vo výroku o vine napadnutého rozsudku sa aj podľa jeho názoru nepochybne stal a „spáchal“ ho obžalovaný, ktorý bez akýchkoľvek (tobôž dôvodných) pochybností 12.08.2011 asi o 13.50 hodine v obci Virt, v objekte obchodnej spoločnosti RA Transport cúval so súpravou vozidiel (tvorenou ťahačom a k nemu pripojeným návesom) na voľné (medzi inými zaparkovanými vozidlami sa nachádzajúce) parkovacie miesto, pri ktorej činnosti ľavou zadnou časťou návesu zachytil tam sa nachádzajúceho poškodeného, ktorého pritlačil k bočnej časti vedľa parkujúceho vozidla spôsobiac mu tak poškodenie zdravia nepochybne majúce povahu ťažkej ujmy na zdraví.

Samotné toto, v zažalovanom skutku v podstate presne a výsledkom vykonaného dokazovania aj opodstatnene popísané konanie obžalovaného bez preukázania existencie ďalších skutočností a okolností nemôže byť (a podľa ďalej odôvodneného názoru odvolacieho súdu ani nie je) protiprávnym činom tak, ako to predpokladá ustanovenie § 8 Trestného zákona.

Napriek nepochybnej platnosti pravidla „iura novit curia - súd pozná právo“ považuje odvolací súd za potrebné nielen súd prvého stupňa, ale aj okresného prokurátora zvlášť upozorniť, že pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona sa vyžaduje po objektívnej stránke také (aktívne alebo pasívne) konanie (spravidla nenásilného charakteru, pretože znak násillia sa spája s úmyselným zavinením), ktorého sa páchatel' bol povinný zdržať (v prípade aktívneho) alebo ktoré bol povinný vykonať (v prípade opomenutia), teda v oboch prípadoch protiprávne, a súčasne po subjektívnej stránke nedbanlivostné zavinenie (vo forme minimálne nevedomej nedbanlivosti podľa § 16 písmeno b/ Trestného zákona), a (v prípade existencie oboch) aj priama príčinná súvislosť medzi nimi (protiprávnym konaním a nedbanlivostným zavinením) na strane jednej a následkom na záujme chránenom týmto ustanovením Trestného zákona (teda jeho objektom, ktorým je ľudské zdravie) na strane druhej.

V prejednávanej veci podľa názoru odvolacieho súdu zjavne absentuje (a je tomu tak minimálne od doby podania doplnenia číslo 1 znaleckého posudku Ing. T. V. 18.02.2012) jednak protiprávnosť konania obžalovaného, jednak jeho zavinenie čo len vo forme nevedomej nedbanlivosti podľa § 16 písmeno b/ Trestného zákona.

Pokiaľ ide o absenciu protiprávnosť konania obžalovaného považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že cúvanie so súpravou vozidiel na miesto nachádzajúce sa v uzavretom objekte obchodnej spoločnosti určené na parkovanie žiadna právna norma obsiahnutá vo všeobecne záväznom právnom predpise nezakazuje, jeho podmienky upravujú iba ustanovenia Zákona (všeobecné v § 3 odsek 2 písmeno a/ a § 4 odsek 1 písmeno c/, písmeno e/, a konkrétne v § 4 odsek 1 písmeno g/ a § 22 odsek 3) a aj to iba v prípade, že by s poukazom na ustanovenia § 1 a § 2 odsek 1 Zákona miesto činu v prejednávanej

bolo účelovou komunikáciou podľa § 22 zákona číslo 135/1961 Zb. o cestných komunikáciách v znení neskorších predpisov, čo samo osebe napokon nebolo bez dôvodných pochybností ani zistené a preukázané. Podľa názoru odvolacieho súdu však obžalovaný neporušil ani jednu z povinností uložených mu týmito ustanovenia Zákona a to z dôvodov vyplývajúcich zo znaleckého posudku Ing. T. V. (zvlášť jeho doplnenia číslo 1) a uvedených aj v písomných dôvodoch jeho odvolania, na ktoré odvolací súd stotožniac sa s nimi preto iba poukazuje.

Pokiaľ ide o absenciu zavinenia obžalovaného čo len vo forme nevedomej nedbanlivosti, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že aj podľa jeho názoru nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, že obžalovaný vzhľadom na okolnosti prejednávaného prípadu a svoje osobné pomery mal a mohol vedieť, že poškodený vošiel do priestoru, do ktorého cúval, v ktorej súvislosti odvolací súd poukazuje na závery vyplývajúce z doplnenia číslo 1 znaleckého posudku C.. T. V. a na skutočnosti, okolnosti a právne úvahy uvedené aj v písomných dôvodoch odvolania obžalovaného, s ktorými sa tiež stotožňuje.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný nie je v prejednávanej veci osobou zodpovednou za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 (a už vôbec nie aj odsek 2 písmeno a/ s poukazom na § 138 písmeno h/) Trestného zákona, pretože následok za zdraví poškodeného bol vyvolaný iba (a výlučne) nevypočítateľným a neodvrátiateľným konaním poškodeného, pričom obžalovanému nemožno pričítať ani nesprávnu reakciu na nebezpečnú situáciu vyvolanú poškodeným, pretože o nej nielenže nevedel, ale ani vedieť nemal a nemohol.

Napokon odvolací súd nemôže nezaujať stanovisko jednak k návrhu obžalovaného obsiahnutému v písomnom odôvodnení ním proti napadnutému rozsudku podaného odvolania, podľa ktorého sa súd prvého stupňa nezaoberal zanedbaním starostlivosti o (maloletého) poškodeného zo strany jeho rodičov a v tomto smere nevykonal dokazovanie, pretože takýto postup súdu prvého stupňa by bol v rozpore s ustanovením § 278 odsek 1 Trestného poriadku, jednak k návrhu zástupkyne krajského prokurátora obsiahnutému v jej vyjadrení k odvolaniu obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, podľa ktorého bolo možné „chybu“ súdu prvého stupňa majúcu spočívať v absencii zrejme skutkových zistení prípadne aj právnych noriem odôvodňujúcich okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 157 odsek 2 písmeno a/ (§ 138 písmeno h/) Trestného zákona napraviť v odvolacom konaní, pretože takýto postup a rozhodnutie odvolacieho súdu by bol v rozpore s ustanovením § 322 odsek 3 veta druhá Trestného poriadku.

Plnením svojej prieskumnej povinnosti v rozsahu vyplývajúcom mu z ustanovenia § 317 odsek 1 veta posledná Trestného poriadku odvolací súd zistil vo výroku o náhrade škody napadnutého rozsudku chybu, ktorej sa súd prvého stupňa dopustil, keď v zjavnom rozpore s ustanovením § 420 odsek 2 Občianskeho zákonníka poškodenej právnickej osobe uplatnenie jej nároku na náhradu škody spôsobenej jej trestným činom adhéznom trestnom konaní v prejednávanej veci voči obžalovanému podľa § 46 odsek 3 Trestného poriadku umožnil a napadnutým rozsudkom dokonca o jej nároku hoci iba podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku rozhodol a to napriek evidentnej absencii hmotnoprávnej pasívnej legitímácie obžalovaného. Obžalovaný totiž škodu súvisiacu s ujmom na zdraví poškodeného zrejme spôsobil ako vodič motorového vozidla nákladnej dopravy pri činnosti fyzickej osoby - živnostníka R. E. (ktorý mu ho na tento účel ako svojmu zamestnancovi aj v čase spáchania v prejednávanej veci zažalovaného skutku poskytol) a preto bola spôsobená touto fyzickou osobou a obžalovaný za ňu sám (s výnimkou prípadného následného regresného vzťahu k tomuto svojmu zamestnávateľovi), nezodpovedá. Túto nezákonnosť pri použití hmotnoprávnych ustanovení Občianskeho zákonníka bolo potrebné odstrániť (§ 321 odsek 1 písmeno f/ Trestného poriadku) a to napriek tomu, že odvolanie obžalovaného ju výroku o náhrade škody napadnutého rozsudku nevytýkalo, pretože by zrejme mohla (aj v prípade rozhodnutia podľa § 288 odsek 3 Trestného poriadku v odvolacom konaní) odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 písmeno i/ Trestného poriadku.

Podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj:

- pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (písmeno b/),

- ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona (písmeno d/), - ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, ktoré mal súd prvého stupňa aj odvolací súd za dokázané, dôkazy, o ktoré súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia oprel, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov (vrátane tých, ktoré si navzájom odporujú) a napokon s poukazom aj na všetky vyššie uvedené právne úvahy, ktorými sa spravoval posudzujúc dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, odvolací súd na základe obžalovaným podaného odvolania podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/, písmeno f/ Trestného poriadku ním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku rozhodol vo veci sám rozsudkom, ktorým podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku obžalovaného spod obžaloby oslobodil, pretože v prejednávanej veci zažalovaný skutok nie je trestným činom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.